

چین دیگر پرجمعیت‌ترین کشور دنیا نیست!

پرجمعیت‌ترین کشور دنیا نه چین و نه هند بلکه شبکه‌های اجتماعی هستند. بر اساس آمار بیش از ۵ میلیارد نفر به تلفن همراه دسترسی دارند، از این میان بیش از ۴ میلیارد نفر عضو شبکه‌های اجتماعی هستند.

«پرجمعیت‌ترین کشور دنیا نه چین و نه هند بلکه شبکه‌های اجتماعی هستند. بر اساس آمار بیش از ۵ میلیارد نفر به تلفن همراه دسترسی دارند، از این میان بیش از ۴ میلیارد نفر عضو شبکه‌های اجتماعی هستند. آمار شگفت‌انگیز! در این میان فیسبوک بیش از ۲ میلیارد نفر عضو، اینستاگرام با یک میلیارد و ۲۰۰ میلیون نفر و ... پیشتانند! این یعنی خلق کشورهای جدید که در آن به جای شهروند با شبکه‌وند مواجه هستیم؛ افرادی که به واسطه شبکه‌های اجتماعی اخبار مشترک، دغدغه‌های مشترک، سلیقه‌های مشترک و در نهایت ذائقه‌های مشترک پیدا می‌کنند.»

به گزارش ایسنا، احسان محمدی در عصر ایران نوشت: «در جهان سال‌هاست چین با فاصله زیاد از دیگران به عنوان «پرجمعیت‌ترین کشور دنیا» شناخته می‌شود. در جهانی که بیش از ۷ میلیارد و ۷۰۰ میلیون نفر زندگی می‌کنند چین با یک میلیارد و ۴۲۰ میلیون نفر پیشتان است و هند با جمعیت یک میلیارد و ۳۷۰ میلیون نفر به سرعت در تعقیب این کشور است و به احتمال فراوان از چین گذر خواهد کرد.»

اما پرجمعیت‌ترین کشور دنیا نه چین و نه هند بلکه شبکه‌های اجتماعی هستند. بر اساس آمار بیش از ۵ میلیارد نفر به تلفن همراه دسترسی دارند، از این میان بیش از ۴ میلیارد نفر عضو شبکه‌های اجتماعی هستند. آمار شگفت‌انگیز! در این میان فیسبوک بیش از ۲ میلیارد نفر عضو، اینستاگرام با یک میلیارد و ۲۰۰ میلیون نفر و ... پیشتانند! این یعنی خلق کشورهای جدید که در آن به جای شهروند با شبکه‌وند مواجه هستیم؛ افرادی که به واسطه شبکه‌های اجتماعی اخبار مشترک، دغدغه‌های مشترک، سلیقه‌های مشترک و در نهایت ذائقه‌های مشترک پیدا می‌کنند.

اگر در گذشته سیاستمداران یا راهبران اجتماعی تعیین می‌کردند مردم به چه چیزی فکر کنند و در مورد چه چیزی حرف بزنند، حالا این شبکه‌های اجتماعی هستند که هر روز به ما می‌گویند در دنیا چه خبر است؟ مهم‌ترین خبر روز چیست و باید به چه چیزی واکنش نشان دهیم؟ برای همین است که در چند دقیقه بعد از رخ دادن حادثه‌ای مثل پلاسکو، سقوط هواپیما، غرق شدن سانچی یا عملیات تروریستی بسیاری از شهروندان در شبکه‌های اجتماعی حتی عکس‌های پروفایل‌شان را به شکل هم‌درمی‌آوردند.

در چنین فضایی است که یک «چالش» همه‌گیر می‌شود. در واقع بر خلاف آن‌چه تصور می‌کنیم این تنها ما نیستیم که از شبکه‌های اجتماعی استفاده می‌کنیم بلکه این شبکه‌های اجتماعی هستند که با کلیک‌های خود ما اتفاقاً به نحوه فرمان‌سمت و سو می‌دهند. واداران می‌کنند به چه فکر کنیم، به چه بخندیم و برای چه موضوعی آندوهگین شویم.

این امر به معنای مسخ آدمی نیست بلکه به معنی قدرت یافتن شبکه‌هایی است که خود انسان‌ها را ساخته است؛ چیزی شبیه فیلم‌های علمی-تخیلی که دانشمندان در آزمایشگاهی موجودی را شبیه‌سازی می‌کنند و بعد آن موجود غیر قابل‌مهار می‌شود و شهر و دنیا را فتح می‌کند.

این واقعیت عصر حاضر است حتی اگر آن را برنتابیم. دهکده جهانی مد نظر مک‌لوهان به معنی واقعی شکل گرفته است، اینجا همه حتی به یک شکل عکس می‌گیرند و به اشتراک می‌گذارند. حتی فیگورهای بدن هم یک شکل شده است. دختران و زنان به صورت نیم‌رخ می‌ایستند، یک پایشان را از زانو کمی خم می‌کنند و حتی حالت لب، ابر و چشم‌ها مشابه است. یا دور هم دایره‌وار جمع می‌شوند و از پا و کفش‌هایشان عکس می‌گیرند و ...

هیچ‌گاه هیچ قدرتی در سراسر دنیا نتوانسته بود افراد پراکنده را خودخواسته این‌طور به انجام یک حرکت واحد ترغیب کند. شبکه‌های مجازی بدون زور، اجبار و تهدید از ما می‌خواهند که مثل هم فکر کنیم و همان را انجام دهیم. قدرت اینجاست. چاره‌فیلتر نیست، آن را به رسمیت بشناسیم و از ظرفیت‌های مثبت آن استفاده کنیم در غیر این صورت تنها یک مصرف‌کننده خواهیم بود؛ یک مرغ مقلد!»